

Hubert Zemke

Vlčí smečka

**Vzpomínky velitele americké 56. stíhací skupiny
na boje v Evropě**

OMNIBOOKS

Hubert Zemke

Vlčí smečka

Vzpomínky velitele americké 56. stíhací skupiny
na boje v Evropě

OMNIBOOKS

2022

Copyright © 1988 by Roger A. Freeman

Translation © 2022 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-88274-82-7

Úvod

V létě 1944 dovolili mému otci, aby si posekal trávu na letové ploše letiště Boxted. Ta tráva byla zadarmo a on potřeboval další seno jako krmení na zimu. Pro mne, tehdy šestnáctiletého hochu posedlého letouny, to byla z nebe spadlá příležitost oddat se své zálibě. Kdykoliv to bylo možné, stával jsem se součástí sekáčské skupiny vyslané na letiště. Dostali jsme propustky a mohli jsme pracovat blízko rozptýlených stojánek, na nichž byly zaparkované stíhačky Thunderbolt s červenými příděmi domovské jednotky, 56. stíhací skupiny americké 8. letecké armády. Jednou v červenci večer nám hlídka vojenské policie na motocyklech řekla, abychom se drželi dost daleko od dráhy na perimetru, a toto varování obvykle

znamenal, že je v běhu mise. K Thunderboltu, v jehož blízkosti jsme pracovali, nejprve přijelo štábní auto, což naznačovalo příchod někoho důležitého. Vystoupil z něj mladý muž v letecké výstroji, s úsměvem si popovídal s mechanikem a pak vylezl do kokpitu letounu.

Poté, co letoun odletěl na misi, jsme se dali do řeči s jedním mechanikem poblíž. Odvážil jsem se zeptat: „Kdo byl v tom štábním autě?“ „To byl náš plukovník. Je to bezva chlap,“ odpověděl.

Když jsem se před několika týdny od jiného vojáka na letišti dověděl, že velitelem je plukovník Zemke, představoval jsem si velmi starého člověka. Všichni penzionovaní britští plukovníci v našem sousedství vypadali staře – v šestnácti letech člověk považuje každého ve věku nad padesát let za starého. Proto bylo těžké uvěřit, že tenhle mladý muž, kterého jsem právě viděl, je plukovník velící stíhací skupině. Z tohoto důvodu jsem si ten večer zapamatoval, ačkoliv vzhledem k uplynulému času to možná nebylo úplně tak, jak jsem to popsal. Ovšem když jsem začátkem následujícího roku četl brožovanou knihu nazvanou *Fighters Up*, v níž Hub Zemke hrál významnou roli, vybavil se mi v hlavě obrázek toho usmívajícího se muže vedle Thunderboltu.

V pozdějších letech, když jsem psal historii 8. letecké armády, mi bylo jméno Zemke povědomé. Často se objevovalo v hlášeních stíhacích operací a opakovaně se zmiňovalo v korespondenci s bývalými stíhacími piloty a veliteli. Díky tomu jsem během těch let získal dobré znalosti kariéry tohoto muže a objektivní ocenění jeho příspěvku ke stíhacím operacím vedených americkým letectvem ze Spojeného království.

Před návštěvou Kalifornie v roce 1981 jsem Hubu Zemkemu napsal, zmínil jsem příběh prvního setkání

s ním a zeptal se ho, jestli bych mu mohl krátce zavolat a pozdravit ho. Odpověď byla kladná a Hub mě se svým typickým suchým humorem pozval, abych u něj zůstal přes noc - ve stáji je několik balíků suchého sena. Nejlepší část čtyřiceti let života tohoto mladého důstojníka pochopitelně změnila proti tomu, jak jsem ho viděl v ten letní večer roku 1944, ale netrvalo dlouho odhalit, že kvality, které svého času udělaly z Huba Zemkeho předního velitele stíhačů, byly stále zjevné.

Příběh, který následuje, většinou odpovídá tomu, jak mi ho Hub vyprávěl. Abych obešel jeho skromnost a přidal další názory, líčení doplňují historky, které si vybavili z paměti jiní. I když přiznávám, že toho člověka obdivuji, snažil jsem se ho vykreslit nezaujatě; vím, že jinak by to ani nechtěl.

*Roger A. Freeman
Dedham
Anglie*

Předmluva

O dva dny později, 6. března 1944, podnikly těžké bombardéry první skutečně úspěšný útok na nepřátelské hlavní město, a jak jsme očekávali, byla tam luftwaffe a bojovala jako snad nikdy předtím. Letecké bitvy nad kontinentální Evropou nabyly impozantních rozměrů, které vedly k těžkým válečným ztrátám 8. letecké armády - 69 B-17 a B-24 a jedenáct stíhaček. Námi hlášené ztráty nepřítele byly 97 v důsledku obrany bombardérů a 81 způsobených stíhači. Jeho skutečné ztráty se později upřesnily na asi sedmdesát a nároky našich stíhačů nebyly od toho čísla daleko.

V 10.13 jsem vedl z Halesworthu skupinu A a Gerry Johnson, který po odchodu Burkeho převzal velení 63. stíhací skupiny, vedl skupinu B, která vzlétla o dvacet minut později. Naším úkolem bylo chránit bombardéry nad „Územím bezstarostného lovu“, dokud nás nenahradí P-51 Mustangy. Trasa byla prakticky přímá a ve stoupání nad Ebmondem jsme z výšky asi 22 000 stop spatřili zemi. Prolétali jsme kolem jedné formace Velkých kámošů za druhou, až jsme se v 11.28 setkali blízko Lingenu s čelním boxem. Nepřítel se zatím neukázal. Pod sebou jsme minuli dobře známý tvar Dümmerkého jezera, což byl orientační bod, o němž jsme věděli, že u něj luftwaffe sestavuje formace k útokům na bombardéry. „Tackline“, pozemní kontrola našeho stíhacího křídla, mi nahlásila zakódované varování, že někde severně před námi je velká formace nepřátelských letounů. Krátce poté mi hlásil Jim Stewart, že napadá velkou nepřátelskou formaci s odhadovanými 75 až 100 letouny! 61. stíhací skupina byla asi patnáct mil severozápadně od 63. stíhací skupiny, kterou jsem vedl. „Tady Yardstick - letko Postgate následuj mě.“ Na plný plyn a maximální výkon turbokompresoru jsme pronikali ledovým vzduchem a v rádiu byly slyšet nervózní povely mužů zapojených do boje. Všechny oči v mé letce prohledávaly v očekávání střetu obzor. Ale kde jsou? Po pěti minutách rádiová hlášení ustala a bylo jasné, že je po bitvě. Nakonec jsme dál na západě uviděli padáky a hořící letouny; přišli jsme příliš pozdě.

Pak jsem asi o 3000 stop níže spatřil osamělý Fw 190, jak střemhlavým letem útočí na jednu formaci létajících pevností. Zavolaal jsem svůj roj, aby mě následoval, udělal jsem rychlý výkrut a šel jsem

dolů. Ten Fw 190 se připravoval k útoku na jednu ze zaostávajících B-17, takže jsem vstříkl do válců motoru vodu, ale rychlost mého přibližování pořád nebyla dostatečná na to, abych Focke-Wulf dostihl před tím, než zahájil na tu Pevnost palbu. Po ostřelování toho bombardéru se ihned naklonil doleva a umožnil mi namířit si to za jeho ocasem. Když v mém mířidle zaplnil třísetyardový čtverec, vypálil jsem na něj dávku asi padesáti střel a pak jsem musel provést rychlý manévr, abych zabránil kolizi. Když jsem se ohlédl, uviděl jsem, jak ta stodevadesátka padá strmě k zemi a vychází z ní plameny a kouř.

Když jsem začínal získávat výšku, na jihu se mihl jeden Me 109. V mírném sestupu jsem se obrátil a zrychlil jsem, abych ho dostihl. Když jsem byl zase asi 300 yardů za svou kořistí, bylo to ale mírně ze strany, takže jsem počítal s předsazením dvacet stupňů a stiskl jsem spoušť zbraní. Zpočátku nebyly žádné zásahy vidět, pak se na jeho pravém křídle objevilo mnoho průstřelů, načež pilot stodevítky přešel do střemhlavého sestupu. Moje vyšší rychlost mě brzy dostala do těsné vzdálenosti od něj, další dávka už zasáhla moji oběť všude a vedla k tomu, že vzplanula a padala ve vývrtce k zemi.

Zavolal jsem roj Postgate White, aby vystoupal kroužením do 20 000 stop a tam se opět zformoval. Když jsme stoupali, spatřili jsme další osamocenou nepřátelskou stíhačku, kterou jsme brzy identifikovali jako Me 109. „Roj Postgate White - následuj mě!“ Zvýšili jsme výkon motorů, abychom se k němu dostali na dostřel, ale jeho pilot včas upozoroval, že se blížíme, a použil starou známou únikovou rutinu v podobě převratu a střemhlavého klesání. Zvýšení tlaku turbokompresoru a otáček,

výkřik a pronásledování. Letěl střemhlav kolmo k zemi. Pak ta stodevítka začala najednou hořet a ve vývrtce se řítila k zemi. Mojí první reakcí byla domněnka, že se k němu dostal jako první nějaký nedočkavec z mého roje, ale ne, všichni byli za mnou a v blízkosti žádné jiné stíhačky nebyly. Ten dokonávající Me 109 pokračoval ve svém pádu, a když konečně dopadl na zem, byl už celý zachvácený plameny. Jeho zánik zůstal záhadou, protože se po návratu do Halesworthu potvrdilo, že na něj žádný člen mého roje nevystřelil. Ostatní členové skupiny A se dostali do akce a mnozí dosedli po skoro třech hodinách a čtyřiceti minutách ve vzduchu na domovském letišti s blikajícími červenými kontrolkami palivoměru. Také skupina B se vrátila s několika sestřely a naše skóre ten den bylo deset sundaných ze vzduchu za jeden chybějící. Až mnoho let po válce jsem se dověděl, že ten Me 109, který tak záhadně vzplanul, byl vážně poškozen v boji s Thunderbolty 78. stíhací skupiny, a když jsme útočili, jeho pilot vyskočil s padákem, aniž bychom ho viděli a padák otevřel až těsně nad zemí.

Kapitola 1

Výchova stíhače

Nejlepší dárek k narozeninám dostala Anna Zemkeová na své pětadvacáté narozeniny 14. března 1914. Těsně před půl sedmou ráno se jí v porodnici v montanském Missouli narodilo její jediné dítě, 3,2 kilogramu vážící chlapeček. Na tento svět tak přišel Hubert Zemke. Jeho matka mu chtěla dát jméno Wolfgang po svém oblíbeném hudebním

skladateli Mozartovi, ale její manžel Benno rozhodl, že se syn bude jmenovat na počest jeho zemřelého strýce. O mnoho let později se syn ptal své matky, proč dostal jen jedno křestní jméno; odpověděla mu, že když se někdo jmenuje Hubert Zemke, tak přece žádné prostřední jméno nepotřebuje.

Oba rodiče Huberta Zemkeho byli němečtí imigranti ve Spojených státech a v jejich rozhodnutí opustit svou rodnou zemi hrála hlavní roli neutěšená rodinná situace. Benno Zemke, nejstarší syn, se rozhodl odejít na moře, aby unikl před utiskovatelským otcem, pomořanským lesníkem. Jako námořník na lodi Hamburg/American Steamship Line plující severním Atlantikem viděl ve Spojených státech lepší příležitosti a rozhodl se z lodi odejít. Ve Filadelfii dostal práci v jednom řeznictví, ale pak se přišlo na jeho nelegální pobyt a předali ho německému konzulátu.

Když se v roce 1902 vrátil do Německa, úřady mu daly na vybranou mezi dvouletou službou v císařské armádě a vězením. Rozhodl se pro armádu a sloužil v ní jako dělostřelec. Byl ovšem rozhodnutý vrátit se do Ameriky, kam ho lákaly pro pracujícího člověka lepší příležitosti a svobodnější společnost než v Německu. Po propuštění z vojenské služby získal potřebné dokumenty a úspěšně prošel imigrační kontrolou Spojených států na ostrově Ellis v New Yorku. Benno se doslechl, že v centrálních státech na severu je řada malých komunit tvořených převážně lidmi z Německa. Proto se vydal do Mankata v Minnesotě, kde přijal práci u farmáře ze své rodné země.

Ačkoliv byl nejprve se svým zaměstnáním spokojený, začínalo mu docházet, že jeho zaměstnavatel má jiné plány. Sedlák měl dvě dcery

a dával mu najevo, že zdravý hezký mladý muž jako Benno by byl dobrým partnerem jedné z jeho dcer. Benno nechtěl ohrozit svou nedávno získanou svobodu a raději odešel dál na západ do Montany, kde se prý dala získat práce.

Tehdy, v roce 1906, byla Montana velmi řídké obydleným státem s velkými úplně neobydlenými oblastmi. Montanou procházely tři železniční tratě vedoucí do Seattlu a Portlandu, které spojovaly západní pobřeží s Chicagem. Železniční tratě, tehdy hlavní americké dopravní tepny, byly prosperujícími podniky nabízejícími zaměstnání mužům ochotným tvrdě a dlouho pracovat. Benno přijali v Livingstonu, malém městě severně od známého Yellowstonského parku, jako topiče na lokomotivě, ale brzy vzal podobnou práci v Missouli, větším městě ležícím mezi pohořími Rocky a Bitterfoot. I když práce byla těžká, na železnici se mu líbilo kamarádství s kolegy. Protože byl šetrný, v roce 1910 měl našetřeno tehdy značnou částku čtyř tisíc dolarů, což z něj dělalo ve srovnání s poměry v Německu poměrně bohatého člověka. Hlavním motivem pro získání tříměsíční dovolené k návratu do své vlasti byla jeho touha ukázat lidem doma, jak se dá uspět. Na palubě lodě při návratu z návštěvy do Spojených států se Benno setkal s Annou Marií Kutterovou.

Anna se narodila ve Füssenu, městě na úpatí Bavorských Alp, nedaleko od pohádkového hradu Neu Schwanstein. Stejně jako Benno byla nejstarším dítětem v rodině, která přišla o matku. Její otec s pěti dětmi a hospodou, kterou vedl, se brzy znovu oženil a pokračoval v plození dalších dětí, až nakonec velikost rodiny zdvojnásobil. Anna a starší děti si našly práci, ale byly vyzvány, aby ze svých příjmů přispívaly otcově nové rodině.

Anna, která se otci a maceše odcizila, si půjčila od bratra ekvivalent sta dolarů ve zlatě, a když si u jedné rodiny v Chicagu zajistila příslib zaměstnání jako služebná, odplula do Spojených států. V době před všeobecnou emancipací žen to byl od mladé jedenadvacetileté ženy odvážný krok. Anna Kutterová byl nepochybně ženou se silným charakterem, ale podlehla šarmu muže „v zeleném kloboučku“, který se s ní na palubě zaoceánské lodě spřátelil, se zjevnou snadností ji provedl na ostrově Ellis imigrační procedurou a doprovodil ji do Chicaga.

Korespondence mezi topičem na lokomotivě z Missouly a služkou z Chicaga vedla k nabídce sňatku a jejímu přijetí. Svatba se konala v roce 1911 v Chicagu. Anna, inteligentní žena se zálibou v hudbě a zájmem o literaturu, toužila po intelektuálnějších činnostech, než její manžel. Bennovým životem byla železnice a jeho přátelé, většinou drsní chlapi, kteří s ním pracovali. Jeho zábavou byl lov a rybaření se svými přáteli.

Domovem novomanželů byla 509 North Fifth Street v obávané čtvrti „na druhé straně kolejí“ v Missoule a tam strávil mladý Hubert své první roky. I když neměli další děti, které si Benno přál, v Zemkeho rodině žil několik let další chlapec. Bennův přítel ze železnice se rozvedl a Anna si vzala jeho šestiletého syna a vychovávala ho jako svého až do jeho dvanácti let. Rod Howard Clarke byl Hubertovi nejbližší, i když rozdíl šesti let věku tenhle vztah omezoval. Pro Roda to musely být tvrdé zážitky, protože otec Zemke neviděl důvod, proč by něčí cizí kluk žijící pod jeho střechou neměl dodržovat stejnou disciplínu, jakou očekával od svého dítěte. Rod se proto brzy naučil přijímat přímý příkaz a nikdy o něm

nedebatovat. Protože Zemkeovi spolu obvykle mluvili německy, brzy se řeči v tomto jazyce přizpůsobil. Rodovy a později Hubertovy prohřešky se řešily koženým řemenem z koupelny na broušení břitvy, rázně přiloženým na zadek.

Vstup Spojených států do první světové války vyvolal vůči německým imigrantům určité nepřátelství a to do jisté míry Zemkeho rodinu izolovalo, protože byli v bezprostředním okolí jedinými lidmi německého původu. Několikrát se stalo, že jim někdo na dvorek naházel párky a hnůj. Benno vždy tvrdil, že pochází ze Švýcarska, a jeho přání ignorovat svůj skutečný původ muselo pocházet z dřívějšíka, protože v dokumentech o udělení občanství byl označen za Švýcara. Jeden z jeho dvou bratrů, Eberhard, se za první světové války stal brzy pilotem, byl sestřelen a zahynul. Druhý bratr, Hubertův jmenovec, zemřel ještě před válkou na mrtvici.

Někteří lidé ze sousedství projevovali protiněmecké postoje ještě nějakou dobu po skončení války a mladý Hubert si to uvědomil brzy po nástupu do školy. Narážky „Němčour“ a „Fricek“ od těch neurvalejších kluků byly běžné. Tuhle situaci zhoršovaly Hubertovy potíže s mluvením plynou angličtinou, protože až do začátku školní docházky v šesti letech byla jeho hlavním jazykem němčina používaná doma. Jeho matka si to uvědomila a snažila se běžně mluvit anglicky. Protiněmecké nálady z války byly užitečnou výmluvou pro školní surovce, jmenovitě pro jedenáctiletého Eltona Loveho, který bydlel ve stejném domovním bloku jako Hubert. Zdálo se, že tomu klukovi dělá radost vyhledávat jakoukoliv příležitost, aby mohl praštit malého Zemkeho, který se po několika střetech začal obávat, jak tuhle nepříjemnost

překonat. Když nebyl Rod Clarke poblíž, aby ho chránil, strach z Eltona Loveho vedl Huberta k tomu, že běhal tři čtvrtě míle do školy a ze školy tak rychle, jak to jen dokázal, a střídal ulice, aby se tomu tyranovi vyhnul.

Po poměrně bezstarostném vyrůstání a láskyplné pozornosti ze strany Anny svému „malému Hubertovi“ se první dny ve škole staly drsným probuzením do tvrdého okolního světa. Je pravda, že matčinu benevolenci doma vyvažovala tvrdá disciplína vyžadovaná otcem, který chtěl udělat ze svého syna chlapa. Aby to podpořil, bral ho na zimní lovecké výpravy do lesa, kde teplota často klesala až pod minus dvacet stupňů. Z těchto výprav měl Hubert nejméně rád lov jelenů v horách. Benno rychle chodil a bylo těžké držet s ním krok, zejména v hlubokém sněhu. Na těchto cestách dostával Hubert někdy pokyn, aby šel na určité místo jinou trasou, a bylo jen na něm, aby se trmácel neznámou krajinou. V pozdějších letech Hubert poznal, že to všechno byla záměrná taktika, jak vyzkoušet jeho schopnosti a že se jeho otec po celou dobu staral o to, aby se nedostal do skutečných problémů.

Bennova mzda u Northern Pacific Railway nebyla velká - asi 170 dolarů měsíčně - ale díky skromnému životu on a tři další zaměstnanci našetřili dostatek peněz na nákup pozemku blízko Montanské univerzity v lepší části Missouly. Zde si každý z nich postavil domek a Zemkeho rodina se v roce 1925 přestěhovala přes koleje z nájemního bydlení do nového domova. Před stěhováním umístil Roda Clarkeho jeho otec do podnájmu v jiné části města. Rod později prožil význačnou kariéru, protože jako talentovaný technik sloužil blízko Washingtonu v americké armádě a ve velké míře se

podílel na vývoji džípu a dalších vozidel používaných ve druhé světové válce. Nakonec se stal viceprezidentem společnosti White Motor Company.

Zemkeho rodina byla ve svém novém domově, 740 Eddy Avenue, celkově mnohem spokojenější. Benna stejně jako předtím odváděla jeho práce na železnici na několik dní v řadě z domu, ale teď povýšil na strojvedoucího s trochu vyšším platem a prestiží. Stále si vybíral společnost těch, s nimiž pracoval, divokou tvrdě pracující a stejně tak popíjející partu, složenou převážně z mužů skotského, irského, skandinávského a německého původu. Přestěhování poskytlo nové prostředí Anně, která se stále snažila zlepšit své znalosti a vědomosti. Protože bydlela blízko univerzity, nakonec se seznámila s mnoha přednášejícími a profesory. Jednoho z nich, profesora Weisberga, získala pro svého sedmiletého syna jako učitele ve hře na housle. Nebyl to ten typ činnosti, v níž by Benno svého syna podporoval, ale toleroval přání své manželky. Aby měli peníze na lekce hudby, na koupení nějakého lepšího nástroje a celkově na vyšší rodinný rozpočet, začala paní Zemkeová nabízet stravovací služby, které byly nakonec hodně využívány, zejména lidmi z univerzity. Jako pohledná žena s přitažlivou osobností shromáždila početný okruh přátel a zdálo se, že v Zemkeho domě je stále někdo na návštěvě.

Hubert u houslí vytrval a Anna nakonec usoudila, že si zaslouží evropské housle z dovozu od mistra Antona Ostelera, za něž zaplatila tehdy nezanedbatelnou částku sta dolarů. Ovšem v té době začínaly jeho zájmu o hudbu konkurovat více fyzické a radost přinášející činnosti.

Z hraní softbalu ve skautském oddíle se u něj vyvinula záliba ve venkovních sportech, zejména chytané. Když Hubert přešel ve čtrnácti letech ze základní na střední školu, byl na svůj věk nadprůměrně vysoký. V nižších třídách na střední škole ho v šestnácti letech upoutal podobně jako mnoho dalších kluků měsíční vojenský tábor nabízený o letních prázdninách Výcvikovým sborem civilní služby. Osamocení pěší praporek pravidelné armády v Pevnosti Missoula, staré indiánské pevnosti, poskytl toto zařízení, postavil pro kluky ubytovací stany, zorganizoval sportovní program zahrnující výcvik fyzické kondice, cvičné střelby a vštěpování určitého pochopení pro vojenskou disciplínu. Hubertovi se to líbilo; po tvrdém režimu jeho otce bylo pro něj snadné požadovanou disciplínu přijmout. Jeden z jeho instruktorů, Eddie Krause, ho pobízel, aby se věnoval boxu. Hubert se dosud naučil používat pěsti k sebeobraně v pouličních bitkách, ale boxerské techniky byly pro něj docela nové. Krause ho trénoval a brzy zjistil, že má v tomto sportu potenciál. V ringu pod širým nebem se konaly zápasy na tři dvouminutová kola; Hubert zvítězil v šesti z nich a stal se šampionem ve střední váze, ale neobešlo se to bez nefalšovaného „monoklu“.

Hubert překvapený svým úspěchem se rozhodl ho využít. Učil se další boxerské postoje a sbíral rady, kde to šlo. Missoula byla dřevařským centrem s třemi velkými pilami zpracovávajícími dříví splavené každé jaro z lesů po řece Black Foot. S dřívím přicházelo mnoho dřevorubců připravených utratit peníze vydělané během zimního kácení a ve městě bylo mnoho lidí, kteří byli připraveni jim v tom ochotně pomoci. V jednom saloonu se pořádaly jako atrakce pro zákazníky pěstní souboje. Člověk,

který tu hospodu vedl, „Packy“ MacPharlan, nabídl Hubertovi pět dolarů za zápas, pro náctiletého velké peníze. Ale protože Hubert nechtěl přijít o svůj amatérský status, zápasil jakoby zadarmo a pět dolarů dostával za rozebrání ringu a úklid židlí po zápase. V ringu byl tak dobrý, že své první tři zápasy vyhrál knokautem, a když si MacPharlan uvědomil, že má „šampiona“ zvýšil mu odměnu na deset dolarů za zápas. Boxerští promotéři a trenéři považovali Huberta za přirozený talent. Měl tvrdý úder v boxu nezbytný k úspěchu spojený s výbornou taktikou v ringu.

***

Brzy jsem se naučil, že direkt a pravý hák jsou nejúčinnějšími prostředky jak otřást svým protivníkem, a čím dříve začnete dávat tvrdé údery, tím dříve se situace začne vyvíjet ve váš prospěch. Nesmíte čekat, až začne s údery on. Ale nejprve jste se naučil otúknout si toho druhého chlápka, zejména když to byla velká gorila, vypadající že by vás mohla vyhodit z ringu. Zjistil jste si jeho slabé stránky a pak jste se na ně zaměřil. Jestli jste chtěl vyhrát, byla klíčová houževnatost. I když vám z nosu tekla krev, nepolevoval jste a neztrácel jste iniciativu. Neznamenal to, že by se musely dávat tvrdé údery, a když byl protivník silný, zaměřil jste se na vítězství na body. Důležité bylo použít důvtip, správně odhadnout protivníka, neustále dávat údery na místa, kde to bolí a pořád si udržovat iniciativu.

***

Stejně vlastnosti se znovu osvědčily v pozdějších letech za mnohem nebezpečnějších okolností. Paní Zemkeová synovo boxování nijak nepodporovala a ostatně ani nevěděla o jeho rozsahu. Z respektu k ní si Hubert zapisoval tajné záznamy o svých zápasech tužkou na spodní stranu stolu v kuchyňském koutě.

Na své druhé prázdniny na střední škole přijal Hubert práci na turistickém ranči, kde si majitel zvyšoval příjmy ubytováním turistů a pořádáním pro ně výprav na koních, lovů a rybaření. Štípáním dřeva, kydáním hnoje, kartáčováním koní a děláním dalších příležitostných prací kolem ranče vydělaný dolar za den nebyl dostatečně lákavý na to, aby se tam další léto vrátil. Hubert se místo toho vydal s jedním přítelem do divoké přírody kolem pramenů řeky Salomon v Idahu rýžovat zlato. Rodiče jim dali potraviny a další důležité věci a přespávali ve stanu. Ti dva kluci každý den vynášeli písek z koryta říčky do „kolébky“, aby z něj vymyli kamínky a ze zbytku večer vyrýžovali zlatý prach. Pro nezkušené mladíky to byla vyčerpávající a ne moc plodná práce.

Na začátku příštího léta si domluvil prostřednictvím přítele svých rodičů, že se připojí ke starému horníkovi žijícímu v odlehlé oblasti Rocky Mountains blízko Superioru na státní silnici Idaho - Montana. Tento člověk, John McDowell, žil osaměle ve stylu starých pionýrů a naučil Huberta o základech života víc, než kdokoliv jiný, s nímž se později setkal. Zažil také některé méně příjemné problémy primitivního života. Jeho první přespání v McDowellově srubu narušilo bolestivé štípání v rozkroku. Hubert se pokusil umýt se vodou, aby to pálení zmírnil, a vrátil se do postele. Další útoky štěnic na něj ho

donutily strávit zbytek noci venku a poté přespával v dřevníku. McDowell, neznepokojený nebo vůči pozornosti štěnic imunní, pokračoval v přespávání ve své boudě.

Hubert se naučil, jak ručně vrtat díry do skály k jejímu rozbití dynamitem, jak nabrousit krumpáč ručním kovááním, řezat dříví ruční pilou, udělat a upéct nakyslý chleba, pálivé koláče a sušenky, které byly hlavní součástí stravy během jeho pobytu; jak konzervovat losí maso nasolením nebo jak z něj udělat indiánské jerky; konzervovat plané borůvky a mnoho dalších věcí nezbytných pro život v divočině. Společně rýžovali zlato a na konci toho horkého léta rozdělil ten starý muž jejich nálezy. Hubert přinesl z hor pět uncí zlata, které mělo tehdy hodnotu 33 dolarů za unci, a předal ho své matce.

I když Anna oceňovala synův čin, více ji zajímal jeho postup střední školou a představa, že by měl jít na univerzitu. Huberta začínal bavit lov a rybaření a další venkovní aktivity a na radu rodičů se připravoval na kariéru lesníka. Benno měl v této věci vliv a nepochybně ho hřálo, že jeho syn bude pokračovat v rodinné tradici. Jeho sportovní zdatnost mu získala sportovní stipendium, které částečně hradilo školné na univerzitě. Blízkost Zemkeho domu k univerzitnímu kampusu umožňovala Hubertovi bydlet doma a zmírnit tak finanční zátěž rodiny, i když v té době stravovací podnik paní Zemkeové vzkvétal a na zkrácený úvazek zaměstnávala děvčata, aby jí pomáhala. To a její společenské aktivity znamenaly, že Hubert byl v rodinném domě často sám, a mohl si dělat, co chtěl.

Jeho otec si před několika lety pořídil ojeté auto, které udržoval v dobrém stavu – každý rok

nechával přebrousit ventily motoru a dělal na něm další potřebnou údržbu. Hubert se ve čtrnácti letech naučil pod otcovým vedením řídit auto. Ovšem Benno stanovil pravidlo, že si Hubert nemůže vzít auto bez povolení, a to mu dával jen zřídkka. Aby zajistil, že nebude v pokušení jeho příkaz porušit, když bude v práci na dráze, odnesl si klíč od zapalování. Jeho syn se nenechal tak snadno přechytračit, a když se naskytla příležitost, nechal si udělat duplikát klíče. Matčino svolení nebylo těžké získat, protože také často dávala peníze na benzín. Anna se nedala snadno vmanipulovat do děláních nebo schvalování něčeho, s čím nesouhlasila, ale když považovala nějaký Bennův příkaz za nesmyslný, nevadilo jí ho obejít. Hubert tak ve vyšších ročnících střední školy a na univerzitě využíval příležitostně auto, aniž otec vůbec tušil, co se děje. Po každém tajném výletu auto vyčistil a dal ho do garáže. Občas docházelo ke krizím. Jednou, když se Hubert vracel se skupinou kamarádů z projížďky do Lolo Hot Springs, asi čtyřicet mil severně od Missouly, vyjel v zatáčce ze silnice a narazil do stromu. Než se Benno pozdě druhý den vrátil, velkou promáčklinu v nárazníku vyklepal, zatmelil a přetřel barvou.

I když byl Benno vůči svému synovi tvrdým autoritářem, byl na druhou stranu schopen překvapivých laskavých činů. Vyvrcholením posledního ročníku na střední škole byl závěrečný absolventský ples a formální událost, na které měli chlapci mít smoking. Když se to Benno dověděl, dobrovolně se ujal role dodavatele a pozval syna, aby s ním šel „do města“. K Hubertovu překvapení si pro tuto příležitost nepřinesl půjčený smoking, ale kompletní oblek, košili,

vázanku a manžetové knoflíky. Byl to jeden z jeho mála projevů hrdosti na úspěch svého syna, které dával najevo jen občas.

Během studia na univerzitě Hubert rozvíjel své boxerské aktivity. Dva roky byl mistrem Montany ve střední váze a vítězem dalších regionálních mistrovství. Jeho boxerské schopnosti byly dobře známé. Byl to sportovní spisovatel Ray Roscene, který měl pocit, že Hubert není ta správná jmenovka pro boxera, a dal mu přezdívku „Hub“. Jméno Hub se ujalo a on byl brzy pro všechny mimo svou nejbližší rodinu Hub Zemke. Dary získané z účastí na zápasech konaných v klubech, hospodách a na venkovských poutích byly vítaným zdrojem příjmů; při jedné příležitosti dostal náhradu navíc. Hub souhlasil, že vystoupí v Elk Club Smoker v hlavní akci na šest kol. K jeho překvapení a vnitřní radosti byl jeho protivníkem „vypasený a zhýralý týpek“ jménem Elton Love, přesně ten, který terorizoval mladého Huberta na začátku základní školy. Během těch šesti kol si Hub s šestiuncovými rukavicemi vynahradil všechno to bití a hrůzy svého dětství. Love se několikrát ocitl na podlaze ringu, ale Zemke podle tradice sportovního chování pomohl protivníkovi vstát, i když se tomu člověku už moc vstávat nechtělo. Později, když si Hub na tuto událost vzpomínal, trval na tom, že to nebyla pomsta, ale že převažovalo zadostiučinění!

Aby se Hub dostal ve svém boxování dál, musel zápasit jako poloprofesionál, což ho přivedlo do většího kontaktu se skutečnými promotéry zápasů a komercializovanou stránkou tohoto sportu. Uvědomil si, že i když opanoval žebříček v oblasti Montany, jakmile půjde dál, bude nastupovat proti silnějším soupeřům a jednou může být vážně zraněn.

Viděl dost květákovitých uší a ranami otupělých boxerů na to, aby ta rizika znal a nechtěl se profesionalizovat. Box byl sport, který mu přinášel radost, pomáhal mu získávat sebedůvěru a dal mu místo, na kterém vynikal. Skóre na spodní straně kuchyňského stolu nakonec došlo na 59 zápasů, z nichž 56 vyhrál a 27 z nich byly knokauty. Z těch tří prohraných byly dva na body a ten třetí byl knokaut, když z hlouposti vstoupil do ringu s chřipkou. Celkově to byl podle všech měřítek velmi slušný výsledek.

Během posledního roku na univerzitě dostal Hub práci jako noční telefonní spojovatel v místní nemocnici, kde měl k dispozici i lůžko. Práce jeho otce a matčiny aktivity často znamenaly, že rodinný dům byl o večerech prázdný nebo plný děvčat z univerzity, s nimiž se jeho matka přátelila. Během dospívání se Hub obvykle necítil ve společnosti dívek moc dobře, což bylo pravděpodobně důsledkem jeho izolovaného domácího života v počátečních letech. Schůzek s děvčaty se spíše bál; boxování, lov a další chlapské činnosti byly pro něj tehdy v každém případě přitažlivější.

O letních prázdninách pracoval Hub v lese, aby získal praktické zkušenosti. V Missoule bylo regionální ředitelství Americké lesní správy a běžně tam zaměstnávali studenty lesnictví, aby pomohli stálým pracovníkům s jejich sezónními pracemi. Na začátku sezóny to bylo především čištění lesních cest, natahování telefonních kabelů k pozorovatelnám a stavění dřevěných mostů přes vodní toky. Poslední dva letní měsíce se trávily na vrcholových pozorovatelnách sledováním počasí a hlášením vznikajících požárů způsobených bleskem nebo neopatrnými táborníky. Hubova pozorovatelná byla malá bouda s prosklenými